

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย :

กฤษณา อโศกสิน. เมืงหลวง. กรุงเทพฯ: โชคชัยเทเวศร์, ๒๕๑๓.

กัลยา ดิงศภัทริย์,ม.ร.ว. และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัย
รัตนโกสินทร์: รายงานผลการวิจัย. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๑.

ขวัญดี อัดวาวุฒิชัย. ผู้ดี. ใน สุวรรณา สถาอานันท์ และ เนื่องน้อย บุญเนตร (บรรณาธิการ),
คำ: ร่องรอยความคิดความเชื่อไทย. หน้า ๑๙๒-๒๑๘. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

คณะกรรมการเฉพาะกิจจัดทำหนังสือ "ราชาศัพท์". ราชาศัพท์. กรุงเทพฯ: สำนักงานเสริมสร้าง
เอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, ๒๕๓๗.

คลอสเนอร์,วิลเลียม เจ. สะท้อนวัฒนธรรมไทย เล่ม ๑. แปลโดย ชัดติยา กรวรรณสุด. กรุงเทพฯ:
กรมวิชาการ, ๒๕๓๗.

งามพิศ สัตย์สงวน. การจัดระเบียบทางสังคม. ใน สังคมและวัฒนธรรม. หน้า ๖๑ - ๗๗.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔.

จิราภรณ์ ภัทราภานุภัทร. ถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑.

ชาติ กอบจิตติ. คำพิพากษา. กรุงเทพฯ: ดันหมาก, ๒๕๓๔.

ชาย โพรสิฐิตา. พรรคพวก. ใน สุวรรณา สถาอานันท์ และ เนื่องน้อย บุญเนตร(บรรณาธิการ),
คำ: ร่องรอยความคิดความเชื่อไทย. หน้า ๑๗๒-๑๗๙. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

ฉวีวรรณ ประจวบเหมาะ. ผู้ใหญ่-ผู้น้อย. ใน สุวรรณา สถาอานันท์ และ เนื่องน้อย บุญเนตร
(บรรณาธิการ), คำ: ร่องรอยความคิดความเชื่อไทย. หน้า ๑๘๐-๑๙๑. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

ชลธิรา กลัดอยู่ และคณะ. การใช้ภาษาไทย. พระนคร: เคล็ดไทย, ๒๕๑๗.

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. หน้าที่ของอุปสรรคจากมุมมองของผู้พูดภาษาไทย. วารสารภาษาและ
วรรณคดีไทย ๑๖ (ธันวาคม ๒๕๔๒): ๒๔๙ - ๒๖๘.

ทัศนีย์ เมฆดาววัฒนา. วัจนกรรมการขอโทษในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๑.

ธรรมรักษา. พระไตรปิฎก ฉบับสุภวาจิ. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ: รุ่งแสงการพิมพ์, ๒๕๓๙.

นววรรณ พันธุ์เมธา. ไวยากรณ์ไทย. นครสวรรค์: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, ๒๕๒๕.

นววรรณ พันธุ์เมธา. คลังคำ. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, ๒๕๔๔.

ไพบัตน์. ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด. กรุงเทพฯ: สุริยสาส์น, ๒๕๒๔.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. การเขียนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๘.

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐.

กรุงเทพฯ: เอส.อาร์.พริ้นติ้ง แมส โปรดักส์, ๒๕๔๖.

พิษณุ ศุภ. กลืนสีและที่แปรวง. กรุงเทพฯ: สามสี, ๒๕๓๕.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชัน,

๒๕๔๖.

รุ่งอรุณ ทิมชุนเหนือร. ที่ว่า"หยาบ"นั้นฉันใด. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ๕. ๒

(สิงหาคม ๒๕๒๙): ๑๑๐-๑๑๙.

วชิษฐ เดชกุญชร. เลือดเข้าตา. กรุงเทพฯ: คลังสมอง, ๒๕๓๔.

วิจิตรมาตรา, ชุน. สำนวนไทย. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), ๒๕๔๑.

วิจิตร ภูพานพงศ์. โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๓๒.

วิชาการ, กรม. ประชุมโคลงโลกนิติ. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ, ๒๕๔๓.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. มารยาทไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ,

๒๕๓๙.

สำนักพิมพ์มติชน. พจนานุกรมออกเสียงราชบัณฑิตยฯ. กรุงเทพฯ: มติชน, ๒๕๔๓.

สีฟ้า. ข้าวอกนา. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา, ๒๕๑๙.

สุภัตรา สุภาพ. สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๑.

เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน ฉบับหอสมุดแห่งชาติ. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ, ๒๕๑๓.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๑.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๔.

ภาษาอังกฤษ :

Allan, K and Burridge, K. Euphemism & dysphemism: language used as shield and weapon. New York: Oxford University Press, 1991.

Bhamoraput, Amara. Final Particles in Thai. Master's thesis, Department of Linguistics, Brown University, 1972.

Bourdieu, P. Guideline of a Theory of Practice. London: Cambridge University Press, 1979, 13. อ้างถึงใน ธีรยุทธ บุญมี. ศักดิ์ศรี-หน้าตา. ใน สุวรรณ สภาอานันท์และเนื่องน้อย บุญเนตร(บรรณาธิการ), คำ: ร่องรอยความคิดความเชื่อไทย. หน้า ๒๖๕-๒๗๘. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

Brown, P. and Levinson, S.C. Universals in Language Usage: Politeness Phenomena. In Goody E.N. (ed.). Questions and Politeness: Strategies in Social Interaction. Cambridge: Cambridge University Press, 1978.

Chen, Rong. Self-politeness: A proposal. Journal of Pragmatics 33: 87-106. 2001.

Crytal, D. The Cambridge encyclopedia of language. Cambridge: Cambridge University Press, 1997.

Grice, Paul. Logic and Conversation. In Peter Cole and Jerry Morgan (eds.), Syntax and Semantics 3. pp. 41-58. New York: Academic Press, 1975.

Havarkate, Henk. A speech act analysis of irony. Journal of Pragmatics 14: 77-109. 1990.

Richard, I. A. Principles of literary Critism. London, 1924, 1926. Cited in Hawkes, Terence. Metaphor. London: Methuen, 1972.

Hertzler, J.O. A sociology of language. 2 nd ed. New York: Random House, 1965.

Holmes, David. Understanding the Art of Poetry: An Introduction to Literally Techniques and Devices. Bangkok: Chulalongkorn University Press, 2003.

Hubler, Axel. Understatements and hedges in English. Amsterdam: John Benjamins Pub, 1983.

Hymes, Dell. On Communicative Competence. In J. B. Pride and J. Holmes (eds.). Sociolinguistics: Selected Reading. Harmondsworth: Penguin. 1972, อ้างถึงใน

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๑.

Jay, Timothy. Cursing in America: a psycholinguistic study of dirty language in the courts, in the movies, in the schoolyards and on the streets. Philadelphia: John Benjamins, 1992.

Komin, Suntaree. PSYCHOLOGY OF THE THAI PEOPLE: VALUES AND BEHAVIOREL PATTERNS. Bangkok: Research Center Nation Institute of Development Admistration, 1991.

Lakoff, George and Johnson, Mark. Metaphor We Live By. Chicago: The University of Chicago Press, 1980.

Leech, Geoffrey. Principles of Pragmatics. London: Longman, 1983.

Leetrakul, Dhirajit. Linguistic Taboo in Thai. Master of Arts Thesis, University of Mahidol, 1978.

Lehmann, Winfred P. Language: An introduction. New York: Random House, 1983.

Maslow, A.H. Motivation and personality. New York: Harper and Row. 1970, อ้างถึงใน จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ. จิตวิทยาทั่วไป. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓.

Panpothong, Nutthaporn. A pragmatic study of verbal irony in Thai. PhD Dissertation, University of Hawai'i , 1996.

Peristiany, J.T. (ed.). Honor and Shame: The Values of the Mediterranean. London: Weidenfeld and Nicolson, 1965, p.11. อ้างถึงใน ธีรยุทธ บุญมี. ศักดิ์ศรี-หน้าตา. ใน สุวรรณฯ สถาปนาอันท์และเนื่องน้อย บุญยเนตร(บรรณาธิการ), คำ: ร่องรอยความคิด ความเชื่อไทย. หน้า ๒๖๕-๒๗๘. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.

Santaputa, Sirinee. Structure and functions of Questions in Thai. Ph.D Dissertation, University of Hawai'i . 1984, อ้างถึงใน สรียา ทับทัน. กลวิธีทางภาษาในการถามซักถาม คำนถามตั้ง ในการพิจารณาคดี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๓.

- Searle, J.R. Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language. Cambridge: Cambridge University Press, 1969.
- Searle, J.R. Metaphor. In Andrew Ortony (ed.), Metaphor and Thought. pp. 92-123. Cambridge: Cambridge University Press, 1982.
- Seitel, Peter. Proverbs: A Social Use of Metaphor. In Wolfgang Mieder; and Alan Dundes (eds.), The Wisdom of Many: Essays on the Proverbs. pp. 122-139. Madison: University of Wisconsin Press, 1994.
- Sperber, D and Wilson, D. Relevance: communication and cognitive. 2nd ed. Oxford: Blackwell, 1995.
- Stern, Gustaf. Meaning and change of meaning. Bloomington; London: Indiana University Press, 1968.
- Taylor, Archer. The Wisdom of Many and The Wit of One. In Wolfgang Mieder; and Alan Dundes (eds.), The Wisdom of Many: Essays on the Proverbs. pp. 3 - 9. Madison: University of Wisconsin Press, 1994.

๑๔๐

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายวิสันต์ สุขวิสิทธิ์ สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) สาขาวิชาภาษาไทย จากภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา ๒๕๔๓ และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา ๒๕๔๔